

In the Present & Presence #1 Nykyhetkessä ja läsnäolossa osa 1

Hei kaikki,

Aiemmin tänä vuonna Herra kävi luonani, kertoi minulle jotakin ja ehdotti, että tutkisin sitä tarkemmin saadakseni enemmän ilmestystä. Se oli Hänen lempeä tapansa suunnata minut toisaalle, hieman vähemmän kuin nuhtelu, mutta riittävän selkeä suuntaamaan huomioni keskipiste toisaalle.

Mitä Hän sanoi

"MINÄ OLEN. Sen tähden Minä olen aina läsnä. Joten ollaksesi minun läsnäolossani sinun täytyy olla nykyhetkessä." Kun pyysin lisää, Hän sanoi yksinkertaisesti: "Ajattele sitä, tutki sitä perusteellisesti, ja tulet saamaan enemmän ilmestystä."

Niin suuri osa modernista seurakuntakulttuurista on takertunut tulevaisuuteen - profetiasta lähtien aina verisiin kuihin ja velkasykleihin ja niistä vapautumisiin ja yrityksiin päätellä kuka Antikristus on - käytämme auliisti aikaa ja rahaa etsien näitä asioita kun taas jätämme nykyhetken huomiotta - perhe-elämän, raha-asiat, ajatukset, tunteet ja tavat ollaksemme Kristuksen kaltainen ja enemmän sellainen. On NIIN paljon hauskeempaa spekuloida tulevia tapahtumia kuin käsitellä tätä hetkeä.

Ja osta Kristuksen ruumiista on takertunut menneisyyteen. Katsotaan olan yli tapahtumia, jotka sattuivat kun oltiin x vuotta vanhoja tai mitkä riivaajat ovat seuranneet sukulinjassa tehden elämät surkeiksi tai tarvitaan vain se yksi kosketus Herralta 'sisäiseen parantumiseen'. Pitäisikö meidän elää menneisyydessä, nykyisyydessä vai tulevaisuudessa?

Muinaisen Egyptin kulttuuri oli monin tavoin kuin meidän kulttuurimme

Muinaisella Egyptillä oli pakkomielle sekä menneisyyden että tulevaisuuden suhteen. Egyptiläisten hautaholveista näemme ao. ihmisen elämästä maalatun historian seinillä ja samalla kun hänet haudattiin, haudattiin tarvikkeita, joita tarvittiin kuolemanjälkeisessä elämässä. Moosesta ja tulevaa Israelin kansakuntaa ympäröi kulttuuri, joka palvoi menneisyyttä samalla kun se uhrasi lepyttääkseen jumalat siunaamaan tulevat sadot, karja, liiketoimet ja kuoleman jälkeinen elämä.

Ja tuon alueen ympärillä tuohon aikaan eri jumalat ja jumalattaret pitivät toiset kansakunnat keskittyneinä sekä menneisyyteen että tulevaisuuteen loppumattomassa syklissä, jossa kunnioitettiin tai palvottiin kuolleita samalla kun uhrattiin jumalille ja jumalattarille suotuisan tulevaisuuden saamiseksi. Mikään kulttuuri ei ollut keskittynyt elämiseen tässä ja nyt.

Tämä jumalien sykli esti ihmisiä olemasta tilivelvollisia elämästään, koska he saattoivat aina syyttää käytöksestään tai emotionaalisesta traumastaan kuolleiden sukulaisten henkiä tai elämässä epäonnistumisestaan sitä, etteivät jumalat siunanneet heitä.

He saattoivat käyttää jumalia tekosyynä siihen, miksi olivat tehneet jotakin väärin - En voi maksaa verojani, koska jumalat lähettivät tulen, joka poltti osan sadostani, sen sijaan että hän olisi myöntänyt olleensa nukkumassa kotona tuona yönä sen sijaan että olisi ollut vartiovuorossaan, niinpä hän oli nukkunut koko sen ajan jolloin pelloilla tuli teki tuhojaan.

Tänään joku kristitty saattaisi sanoa, ettei voi ottaa haltuunsa parantumista tai kutsuaan tai kohtalooaan Kristuksessa, koska henki x isoisästä tai isoäidistä meni isään ja äitiin ja sitten häneen ja on haitannut häntä koko hänen koko elämänsä ajan. Hän saattaa myös olla alituisesti pelon vallassa tulevaisuuden suhteen, koska käyttää nettisivuja, joihin on liittyneinä pelon henkiä tai jotka ovat ilmeisen hölmöjä.

Jumala pani Israelin elämään nykyhetkessä

Kun Herra antoi Moosekselle kymmenen käskyä, oli kyse ensimmäisestä kerrasta, jolloin jokin jumala (Jumala) oli koskaan julkistanut 10 ehdotonta sääntöä. Ja pohdipa tätä; mikään toinen jumala ei ollut koskaan aiemmin käskenyt alamaisiaan ottamaan vapaapäivää töistä. Tämä ei ollut armoton jumala, vaan jumala, jolla oli empatiaa, silkka vapaapäivän sisällyttäminen ehdottomaan käskyyn osoitti Hänen olevan myötätuntoinen ja elävän tässä ja nyt.

Kymmenen käskyä ja Mooseksen laki toivat julki sen tosiasian, että mennyt oli mennyttä eikä sitä voinut muuttaa, mutta sitä voi katua ja sen voi saada anteeksi, ja tulevaisuus oli Jumalan käsissä. Sen tähden ihminen ei voi muuttaa menneisyyttä eikä hallita tulevaisuutta - mutta kymmenen käskyä sanoi, että ihminen voi kontrolloida toimintaansa nykyhetkessä. Mikään jumala ei ollut koskaan aiemmin kohdellut kansaansa tuolla tavoin.

Kymmenen käskyä toivat huomion keskipisteen käsillä olevaan hetkeen, nykyisyyteen, mikä on se, missä Jumala on ollessaan MINÄ OLEN - aina läsnä oleva niin että voimme käsitellä edessämme olevat asiat.

Jos joku varasti lampaan naapuriltaan, ei ollut mitään Jumalan syyttelyä tyyliin "Baal vaati uhria, mutta laumani laiduntaa kaukana joten minun täytyi varastaa sinun lampaasi jotta minulla olisi eläin uhrattavaksi hänen lepyttämisekseen." Jumala sanoi 'Älä varasta' - piste. Käsittele luonneongelmasi juuri nyt, tässä hetkessä.

Se, mitä Jumala teki kymmenessä käskyssä, oli, että jokainen tehtiin tilivelvolliseksi juuri nyt, tässä paikassa ja tässä ajassa elämästään, mikä pakotti ihmisen käsittelemään sydäntään, sieluaan kehoaan - NYT-hetkessä.

Kun Hän käski, ETTEI pitänyt olla seksuaalista suhdetta naapurin vaimon kanssa, se voimaannutti yksilön päättämään juuri silloin: 'Menenkö naisen luo kun hänen aviomiehensä on pelloilla, vai en?' Hän käski ihmisiä käsittelemään himoaan juuri nyt - ei syyttämään sukujumalaa, ei syyttämään tuntematonta tulevaisuutta niin että pidä hauskaa kun voit. Julkistamalla kymmenen käskyä Jumala voimaannutti jokaisen israelilaisen elämään hetkessä.

Hänen käskynsä pakottivat heidät elämään nykyhetkessä. Eikö olekin ihmeellistä, kuinka kauaksi nykyhetkessä elämisestä niin suuri osa seurakuntakulttuurista on tullut?

Miksi niin epämääräistä?

Vaikka Mooseksen laissa on kaikkiaan 613 lakia, useimmat niistä kuuluivat sääntöihin, jotka liittyivät pappeihin ja siihen, kuinka uhrata, tai olivat ruoka- tai puhtauslakeja. Kun Uudessa testamentissa puhutaan 'laista', kirjoittajat tavallisesti puhuvat niistä suhteellisen harvoista moraalilaeista, joissa oli yllättävän vähän yksityiskohtia.

Esimerkiksi kun Hän sanoi 2. Moos. 20:8-11, että ottakaa sapatti työstä, Hän ei antanut muita ohjeita kuin että teki selväksi sen, että kenenkään tai minkään eläimistä työntekijöihin ja poikiin ja tyttäriin ei tullut tehdä työtä tuona yhtenä päivänä viikossa.

Fariseusten aloittama perinne kokoontua lauantaina palvomaan alkoi aluksi kotikokoontumisista * noin vuonna 200 eKr. Vuosien kuluessa tämä epämääräisyys on johtanut lukuisiin uskonnollisiin lakeihin siihen pisteeseen saakka, että tänään nykyaikaisessa Israelissa sapattina hissit pysähtyvät joka kerroksessa koska napin painamista hissin pysäyttämiseksi omassa kerroksessa pidetään työnä. (* heprean sana 'kokoontumiselle' on synagoga)

Jeesuksen aikaan tullessa johtajat olivat päättäneet etäisyydestä, joka tuli tunnetuksi sapatin matkana, mikä mainitaan Apt. 1:12:ssa - karkeasti ottaen $\frac{3}{4}$ mailin (1,2 km) etäisyys - kaikki kävely noin pitkälle asti oli okei, mutta jos menee sen yli, no, se on työtä ja on kiellettyä!

Miksi Jumala oli niin epämääräinen Israelille näiden elintärkeiden kymmenen käskyn suhteen? Koska olemalla epämääräinen jokaista ihmistä vaadittiin kulkemaan Hänen kanssaan jokapäiväisessä elämässä, tässä ja nyt ymmärtääkseen käskyn takana olevan hengen. Suhteen poistaminen käskyistä jättää vain sääntöjä ja määräyksiä, jotka johtavat siihen, ettei voi painaa hissin nappulaa sapattina siitä pelosta, että loukkaa Jumalaa.

Mitä Jeesus käski

Ja sen tähden Jeesus sanoi Joh. 15:12:ssa: "Tämä on minun käskyni: rakastakaa toisianne niin kuin Minä rakastan teitä."

Hän ei kertonut meille kuinka tehdä se - Hän vain sanoi, että tehkää niin. Miksi? Koska Hänet täytyy löytää käskyn epämääräisyydestä. Hänet täytyy löytää hetken intensiteetistä. Ollakseni selvä: kun joku valehtelee sinusta ja sinua muistutetaan, että tulee rakastaa toisia niin kuin Hän rakastaa meitä, menneisyys tai tulevaisuus ei merkitse mitään. Hänet täytyy löytää ajan tuossa hetkessä. Ei niin kuin 'nyt jatkan suhdetta sinuun ja juoksen luoksesi saadakseni apua', vaan sen yhteydessä olemisen jatkeena, joka teillä on yhdessä ollut, niin kuin ystävä joka ei koskaan lähde ja on aina paikalla antamassa viisasta opastusta siitä, kuinka soveltaa epämääräistä käskyä rakastaa toisia.

Jeesus kertoi minulle että Hänen läsnäolossa ollakseni minun täytyi olla läsnä noin epämääräisellä tavalla, jotta Hän saattoi osoittaa tärkeäksi juuri tuon pointin jonka tässä kerron. Hän halusi minun etsivän syvemmän merkityksen HÄNEN KANSSAAN, vastaanottaen ilmestystä Häneltä Pyhän Hengen välityksellä - ei käskynä 'olla läsnä', vaan Hän oli tarkoituksellisesti epämääräinen jotta etsisin Häntä ja löytäisin Hänet... ja tästä jatkamme ensi viikolla. Siihen saakka, siunauksin,

John Fenn

In the Present & Presence # 2 (Freezer) Nykyhetkessä ja läsnäolossa osa 2 (pakastin)

Hei kaikki,

En ymmärrä Barbin pakastimen järjestystä vaikka ihailen hänen organisointitaitojaan. Mutta olen vain mies, joten se on normaalia. Tänä nimenomaisena aamuna minulla oli pekoninälkä, ruokatarvikkeen, jonka minusta pitäisi olla yksi perusruokaryhmistä: hedelmät, vihannekset, liha, maitotuotteet, viljat, pekoni. Ehkä juustolla pitäisi myös olla oma kategoriansa. Jos olisin dinosaurus, olisin lihasaurus. Barb puolestaan olisi hiilihydraattisaurus. Tasapainotamme toisiamme.

Hiilihydraatit olivat melkein ainoita, mitä tuona aamuna löysin pakastimesta: sämpylöitä, tortilloja, ruisleipää, kokojyväleipiä, jäätelöä, italialaistyyppistä maitopohjaista jäätelöä, erilaisia jauhoja sisältäviä pakastepusseja... mutta ei pekonia, ei hampurilaisia, sillä ruokatarvikkeiden syklimme oli matalalla osuudellaan. Normaalisti on pieni lihaosasto, mutta meidän täytyi hankkia sitä lisää varastoon.

Barb on mahtava siinä, että säilöö myös vanhoja aterioita. Siellä olivat viime kiitospäivän päivälliset ja päivällisiä joululta, ja jopa tämän vuoden pääsiäispäivälliset, kaikki odottamassa jäisistä syvyyksistä pois vetämistä ja kuumennusta ja nauttimista vielä kerran. Rakastan tuota hänessä, juhla-ateriat eivät koskaan meidän talossa oikeastaan pääty, ne vain pakastetaan omalla paikallaan tulevaisuudessa nautittaviksi.

Jäätynyt ajan mittaan

Ajatukseni ajautuvat tuona aamuna siihen, kuinka ruokaa täynnä oleva pakastin on kuin meidän rukouselämämme. Meillä on tähteeksi jääneitä muistoja menneisyydestä, jotkut niistä parempia kuin toiset, joitakuista ei ole täysin käytetty, jäätyneitä ajan mittaan eikä kukaan näe niitä, vaikka meistä olisi todella ihanaa tyhjentää pakastin ja asia olisi sitä myöten selvä!

Niin kuin iso ateria, johon käytetyn lautasen lopulta tyrkkäämme pois ja sanomme 'Olen saanut tarpeeksi' ja kускаamme sen pois pakastimeen, sellaisia ovat myös muistot, joista olemme saaneet tarpeeksemme, joidenkuiden ollessa jälleen parempi kuin toiset. Joidenkin kohdalla emme ole työstäneet perusteellisesti kaikkia niiden elementtejä - epäoikeudenmukaisuutta, menetystä, kipua joka on aiheutettu itsellemme ja toisille, siihen kaikkeen liittyvää 'miksi' -kysymystä.

Meillä kaikilla on historia

Jotkut tarinat ovat sievempiä kuin toiset, mutta ihmisluonto haluaa tehdä mahdottoman; saada menneisyyden sopimaan yhteen aivan siistinä ja järjestäytyneenä, käsiteltynä ja järjestettynä kunnes kaikki ongelmat on ratkaistu eikä se enää satu. Sen jälkeen nuo yhteen sovitetut muistot voisi varustaa nimilapulla 'ratkaistu' ja ne voisi varastoida ikuisiksi ajoiksi.

Olen puhunut siitä kuinka Herra kertoi minulle aiemmin tänä vuonna: "MINÄ OLEN. Sen tähden Minä olen aina läsnä. Joten ollaksesi minun läsnäolossani sinun täytyy olla nykyhetkessä."

Kerroin viime viikolla kuinka kun Herra tuli ikuisuudesta antamaan Moosekselle kymmenen käskyä, se sai Israelin elämään nykyhetkessä. Antamalla käskyjä, ei ehdotuksia, Hän voimaannutti jokaisen ihmisen ottamaan vastuun omista päätöksistään elämässä, olemaan tilivelvollinen ajan jokaisesta hetkestä.

Nykyhetkessä

Kun esimerkiksi sanotaan: 'Älä valehtele' (anna väärää todistusta), ei ole tilaa kiemurtelulle oikeuttamaan valhetta ottamalla esille jokin sellainen menneisyyden kokemus, jonka yhteydessä on haavoittunut, jotta olisi ok valehdella nykyisessä tilanteessa. Eikä voitu valehdella paremman tulevaisuuden saamiseksi: "Kyllä herra, näitä vaunuja on ajettu vain vähän, ne omisti eräs isoäiti, joka käytti niitä vain mannan keräämiseen joka aamu" kun tiedettiin, että kyse oli sotavaunuista, joita Egyptin armeija oli käyttänyt monissa taisteluissa. Jokaisen israelilaisen täytyi elää nykyhetkessä ja vaeltaa Jumalan kanssa nykyhetkessä.

Henkilökohtainen voimaannutus

Kymmenen käskyä olivat tarkoituksella epämääräisiä ja niissä on vain harvoja muita yksityiskohtia kuin joitakin perussuuntaviivoja joissakin tapauksissa, mutta ei siihen pisteeseen saakka, että Hän olisi yrittänyt antaa käskyn jokaista mahdollista tilannetta varten elämässä. Epämääräisyys merkitsi sitä, että jokaisen ihmisen täytyi vaeltaa Hänen kanssaan, tuntee Hänet, jotta saattoi saada tuoretta ilmestystietoa jokaista nimenomaista tilannetta varten siitä, kuinka soveltaa Hänen käskyään. Jos suhde otetaan käskyistä pois, päädytään uskonnollisiin harjoituksiin eikä olla koskaan aivan varmoja siitä, mihin Jumala on tyytyväinen tai tyytymätön.

Mitä ugandalaiset sanoivat

Kun olin raamattukoulun johtajana, eräs pariskunta Ugandassa oli puhumassa kappelikokouksen aikana. Sikäli kun muistan oikein, pariskunnasta mies oli 34:sta lapsesta 29., koska hänen isällään oli neljä vaimoa. Vaimo tuli kodista, jossa oli kolme vaimoa ja oli 19:tä lapsesta kutakuinkin 13.

Ugandalaispariskunta kertoi opiskelijoille, että 1800-luvulla eurooppalaiset lähetyssaarnaajat tekivät suurta hallaa Ugandan heimo- ja yhteiskuntarakenteelle tuon haitan tuntuessa aina nykyaikaan saakka. Eurooppalaiset kääntivät joitakuuta aviomiehiä ja vaimoja kristinuskoon, sen jälkeen he vaativat näitä uusia uskovia eroamaan ei-kristityistä kumppaneistaan, mikä repi erilleen perheitä, heimoja ja koko kansakunnan.

Kerroimme opiskelijoille tuona aamuna, että on meidän tehtävämme totella Jumalaa ja tehdä opetuslapsia antamalla heidän tarkkailla meissä sitä mitä Jeesus käski meidän tehdä - ja on heissä olevan Pyhän Hengen asia vaeltaa elämän halki Hänen kanssaan ja Hänen kanssaan saada selville, kuinka soveltaa Jumalan teitä heidän kulttuurissaan. Rakkaudessa vaeltaminen merkitsee Hänen kanssaan vaeltamista nykyhetkessä löytääkseen Hänen viisautensa jokaista tilannetta varten, jonka kohtaamme.

Asian laita on sama meille tänään

Kun luemme Jeesuksen käskyn: "Rakastakaa toisianne niin kuin Minä olen rakastanut teitä", ajatteleme automaattisesti ristiä, mutta se EI ole se, mitä Hän sanoi.

Joh. 15:ssä opetuslapset eivät yhä ymmärtäneet Jeesuksen olevan menossa ristille. Se oli yhä tulevaisuutta. Jeesus sanoi 'niin kuin Minä olen rakastanut teitä', mikä merkitsee viimeistä 3½ vuotta heidän ajastaan yhdessä - Hänen palvelutyönsä alusta, kun Johannes Kastaja oli yhä elossa aina tuohon hetkeen jolloin Hän lausui tuon.

Jeesus puhui siitä kuinka yli 3½ vuotta jokapäiväisessä elämässä, leirydyttäessä, kodeissa asuttaessa, suurta yleisöä opettaessa ja sen jälkeen yksityisesti jaettaessa, ulkosalla ruokaa laittaessa ja syödessä sekä pitkällä kävelyillä, kun He tarkkailivat Häntä jokaisella elämäalueella - rakastakaa toisianne niin kuin Hän oli rakastanut heitä tuona aikana. Kun Hän käski heitä rakastamaan toisiaan niin kuin Hän oli rakastanut heitä, Hän puhui jokapäiväisestä elämästä, jonka he olivat jakaneet viimeiset 3½ vuotta.

Tässä tapauksessa Jeesus TOSIAAN käski heitä muistamaan menneisyyden. Nämä menneisyyden muistot pitivät sisällään monia opetuslapsille yhä ratkaisemattomia asioita. Opetuksia, joita he eivät ymmärtäneet, toimenpiteitä ja lausuntoja, jotka kritisivat uskonnollisia johtajia ja sitä kulttuuria, jossa he olivat kasvaneet, ihmeitä, joiden sulattamiseen he eivät vielä olleet varanneet aikaa.

Kun Jeesus käski heidän muistaa menneisyyden, se ei ollut siksi, että menneisyys tuotaisiin esille, jotta vatvottaisiin sitä, mitä he eivät ymmärtäneet tai mikä yhä hämmensi heitä, vaan sen sijaan siksi, että he muistaisivat näkemänsä rakkauden, muistaisivat yhdessä vietetyt hyvät ajat, Hänen elämänsä esimerkin, jota he voisivat soveltaa omaan elämäänsä. Hän ei pyytänyt heitä sitomaan menneisyyttä siistiksi rusetiksi ja lausumaan jokaisen ongelman ratkaistuksi, vaan sen sijaan valitsemaan muistaa yleisen esimerkin rakkaudesta, ammentamaan siitä minkä he tosiaan ymmärsivät, löytämään rakkauden ratkaisemattomien ongelmien keskellä.

TUO on sitä mitä me voimme tehdä, elää tässä ja nyt ja tässä tapauksessa, valita vaeltaa rakkaudessa, muistaa rakkauden silmien läpi varmoina siitä, että tulevana maailmanaikoina Isä tulee jatkamaan meitä kohtaan Kristuksessa olevan rakkautensa ja hyvyytensä osoittamista. (Ef. 2:7)

Ensi viikolla jatkaen... siunauksin!
John Fenn

In the Present & Presence # 3 (Titanic) Nykyhetkessä ja läsnäolossa osa 3 (Titanic)

Hei kaikki,
Huhtikuun 10. päivä 1912 Titanic, tuohon aikaan tultaessa suurin ja ylellisin valtamerilaiva lähti satamasta neitsytmatkalleen. Se oli varustettu kaikista viimeisimmillä ja suurimmilla jutuilla; siinä oli uusi langaton lähetin, joka tarjosi matkustajille ennen kuulumattoman kyvyn kommunikoida tuhansien mailien päässä olevien ihmisten kanssa, runsaasti koristellut hytit ensimmäisessä luokassa ja turvallisuutta varten edistyneitä vedenpitäviä osastoja.

Yksi ylellisimmistä jollei SE kaikkein ylellisin kiinteään sisustukseen kuulunut asia laivalla oli 'Pääportaikko', joka oli varattu ensimmäisen luokan matkustajien käyttöön. Sen yläpuolella oli suuri lasinen kupu, joka päästi sisälle luonnonvaloa ja portaikossa ja sitä ympäröivissä puurakenteissa oli koristeellisia kaiveruksia.

Lattiapäällyste pääportaikon ympärillä oli myös sen ajan modernein ja ylellisin, siinä käytettiin uusimpaa muotivillityksenä ollutta prosessia, jossa pellavaöljy jähmetettiin ja sotkettiin mäntyhartsiin ja sahanpuruihin väriaineen kanssa niin että muodostui laattalattia. Kyllä, pääportaikon alustan ympärillä ollut lattiapäällyste, tuo ylellisin kiinteään sisustukseen kuulunut asia ylellisimmällä koskaan rakennetulla valtamerilaivalla, oli... korkkimatto.

Tuona aikana korkkimatto oli se 'muodikas' juttu, ylellisin lattianpäällyste jonka rahalla saattoi ostaa, mutta meidän aikanamme se kuuluu edullisimpiin ja tavallisimpiin lattianpäällysteisiin.

Se mikä nyt on se 'muodikas' juttu, tulee eräänä päivänä olemaan vanha juttu. Maailmassa ihmiset julistavat sellaisia juttuja kuten 'tähän Pariisi pukeutuu' tai 'kaikki tähdet pukeutuvat näihin', mutta ensi vuonna tähdet pukeutuvat johonkin muuhun ja pariisilaismallit esittelevät lavoilla uusia tyyliä.

Jumala tekemässä uutta juttua?

Seurakuntapiireissä sillä, mikä sitten onkin viimeisintä ja suurinta, on usein leima 'Tämä on uusi juttu, jota Herra on tekemässä'. Mutta Apostolien teoissa, joka kattaa yli 30 vuotta, ja lopussa Uutta Testamenttia, joka kattaa kaikkiaan noin 70 vuotta, emme näe kirjoittajien sanovan, että Jumala tekee mitään muuta uutta kuin Jeesuksen työn ja Pyhän Hengen työn ihmisessä. Uusi Testamentti ON se uusi juttu.

Pohdipa sitä että - Matteus, Markus, Luukas, Johannes, Paavali, Pietari, Jaakob - Uuden Testamentin kirjoittajat, uskon pylväät, Herran valitsemat elämään ja kuolemaan tuossa ajankohdassa historiaa, yli 70 uskon vuotensa kuluessa, eivät koskaan kirjoittaneet missään, että Herra tekee jotakin muuta uutta kuin Jeesus ja Pyhä Henki.

Tietysti joku joka on uusi Herralle, oikeutetusti huudahtaa, että kyse on hänelle uudesta elämästä, mutta mitä tulee siihen, mitä taivas tekee, hänen pelastumisensa ja kasteensa Pyhällä Hengellä on sitä mitä Hän on tehnyt viimeiset 2.000 vuotta. Se on vain uutta meille, samalla kun Hän pysyy samana eilen, tänään ja iankaikkisesti.

Samaa vanhaa juttua minulle työstettäväksi

En voi puhua sinun puolestasi, mutta mitä minuun tulee, Hän työstää yhä minussa asioita, joita Hän alkoi työstää heti kun olin uudestisyntynyt 16-vuotiaana. Hän ei ole koskaan lakannut työstämästä minua, hienosäätämästä, muuttamasta minussa asioita, jotka voin jäljittää elämässäni vuosikymmenten taakse. En tarvitse jotakin 'uutta juttua' ennen kuin ja ellen ensin tule kypsäksi vanhoissa jutuissa.

Perhe Colorado Springissä - maailman rakastaminenko?

Olin pitämässä kurssia Colorado Springsissä ja päivän rupeaman jälkeen meitä lähti neljä ulos syömään. Kun kävelimme loosiimme, huomasin keskellä huonetta suuren perheen, joka oli työntänyt yhteen useita pöytiä - siinä oli noin 10 tai 14 ihmistä lasten ollessa toisessa päässä ja aikuisten toisessa.

Näin myös välittömästi enkeleitä seisomassa joidenkin noista ihmisten takana ja oli yksi enkeli, joka oli selvästi vastuussa. Ei ole tavatonta Herran avata silmäni näkemään Hänen maailmaansa samalla kun näen myös luonnollisen maailman, mutta ihmettelin kyllä, miksi se tapahtui ravintolassa.

Meidän neljän tilatessa ruokaa ylläpidin keskustelua ystäväieni kanssa samalla kun käännyin myös vasemmalle puolelleni puhuakseni muutaman jalan päässä seisovalle enkelille. Luonnollisessa näytti siltä, että vain katsoin vasemmalle vilkaistakseni tuota suurta ryhmää, mutta Hengessä puhuin enkelin kanssa. Ensimmäinen kysymäni asia oli: 'Ovatko nämä ihmiset uskovia?', mihin hän vastasi, että he olivat.

Sitten hän lisäsi: " Mutta he rakastavat tätä maailmaa siinä olevine leluineen ja huvituksineen. He käyvät seurakunnassa, mutta vain silloin kuin se sopii heidän suunnitelmiinsa ja he lukevat harvoin Raamattua tai edes puhuvat Herrasta kotona." Kysyn, miltä tuntui suojella heitä ja hän yllätti minut sanomalla: "On hausempaa suojella sellaisia ihmisiä kuin sinä." Kerroin hänelle, että luulin heidän olevan kiireisempiä lihallisten kristittyjen kohdalla, mutta hän vastasi:

"Ei. Tätä maailmaa ja siinä olevia asioita kohtaan olevan rakkautensa tähden he ovat sulkeneet Herran ulos elämästään noilla monilla alueilla. Jos ihminen vaeltaa Herran kanssa, hän on herkempi Hänen johdatukselleen, mutta kun hän tekee omaa juttuaan, hän on

vaimentanut Hänet, mikä tekee hänet turraksi Hengen asioille ja estää meitä suojelemasta häntä tai edes varoittamasta häntä tulossa olevista asioista."

Otin tuon vihjeenä, joten käänsin huomioni aivan kauimmaisessa päässä istuvaan noin 12-vuotiaaseen poikaan, joka istui aivan yksin ja enkeli seiso i aivan hänen takanaan. Tuo enkeli näytti mielialan puolesta alistuneelta - hiljaiselta, vakavalta katsoessaan poikaa. Koko perheeseen liittyi raskas tunne, ja ihmettelin yhä, miksi näin heidät.

Niinpä kysyin enkeliltä pojasta, ja sitten sain tietää, miksi silmäni avattiin näkemään heidät: "Asiain ollessa niin kuin nyt, tämä poika tulee kuolemaan mönkijäonnettomuudessa ollessaan noin 15." Tuon myötä yhtäkkiä suurikokoinen näkymä kuin TV:stä ilmestyi ilmaan enkelin viereen pojan yläpuolelle hänen istuessaan pöydän ääressä. Näin tämän perheen metsässä ja jotenkin tiesin, että oli sunnuntai ja heidän olisi pitänyt olla seurakunnassa, mutta valitsivat viedä mönkijänsä vuoristoon tuona päivänä.

He olivat tehneet maarampin ja hyppyttivät ajoneuvojaan sen yli, lentämällä hyvän matkaa, ja sitten näin tämän pojan, nyt vanhempana, hyppyttävän omaa ajoneuvoaan ja jotenkin se kallistui taaksepäin ikään kuin hän olisi yrittänyt volttaa taaksepäin siinä onnistumatta. Näkymä jähmettyi paikalleen pojan ajoneuvon ollessa ylösalaisin ja pojan istuessa istuimella niin, että hänen päänsä oli koskettamaisillaan maata ja koko juttu kaatumassa hänen päälleen - sitten se hävisi.

Siinä kohdassa keskeytin kolmen ystäväni keskustelun ja kerroin heille sen mitä juuri kerroin teille. Tajusin, että silmäni oli avattu näkemään ja puhumaan enkeleille, jotta me voisimme rukoilla heidän puolestaan ja estää tuota hirvittävää onnettomuutta viemästä tuon pojan elämää kolmen vuoden päästä tulevaisuudessa, ja että tämä perhe palaisi ensirakkauteensa. Rukoilimme juuri siinä paikassa ja kun katsoin takaisin enkeleihin - johtava enkeli hymyili niin kuin myös pojan takana oleva, ja he hävisivät.

Tuon illan isäntäni huomautti sitten: "Tämä selittää jotakin sellaista, mitä olen ajoittain kokenut vuosien varrella. Olen jossakin ja näen jonkun ihmisen ja tunnen murhetta ja surua hengessäni melkein siihen pisteeseen saakka, että jos antaisin itselleni luvan, pysähtyisin itkemään juuri siinä hetkessä. Sitä on tapahtunut lentokentillä tai kun vain olen ulkona normihommissa - näen jonkun satojen joukossa ja tunnen tätä syvää surua - ja tunsin sitä kun kävelimme sisään ja näin tuon perheen, mutten tiennyt miksi. Nyt tiedän, että aistin Pyhän Hengen surullisuuden jonkun Herran kanssa vaelluksen suhteen, että tämä ei vaella Hänen kanssaan niin kuin pitäisi, ehkä rakastaa maailmaa enemmän kuin että panisi kaiken rakkautensa Häneen."

Emme voi elää nykyhetkessä Hänessä, jos olemme myös antaneet sydämemme maailmalle ja siinä oleville asioille. Hänen läsnäolonsa vaatii olemista nykyhetkessä - maailmaa kohtaa olevan kaiken rakkauden, kaikkien ihmisten, kaiken menneisyyden ja ovella olevan tulevaisuuden jättämistä - ollaksemme kokonaisvaltaisesti ja täysin omistautuneita Hänelle. Ihmeellisesti Hän ei ole tietämätön tarpeistamme ja toiveistamme, ja kun Salomon pyysi viisautta enemmän kuin rikkauksia tai vihollisten voittamista, koska (tuossa kohtaa elämäänsä) hän oli täysin nykyhetkessä kun pyysi viisautta, Herra antoi hänelle asioita, joita hän ei pyytänyt. * 1. Kun. 3:5-14.

Eläkäämme tullen Hänen eteensä kiitoksin ja ylistyksin, nykyhetkeen keskittyneinä, keskittyneinä Häneen, jota palvomme, Häneen, jota korotamme, kokonaisvaltaisesti ja täysin

Häneen keskittyneinä. Jos me teemme niin, lopusta tullaan pitämään huoli ja se tulee menemään oikealle paikalleen elämässämme.

Uusi aihe ensi viikolla, siunauksin,
John Fenn